

ת"ד 9174/08/13 - מדינת ישראל נגד אברהם קסטיאל

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 9174-08-13 מדינת ישראל נ' קסטיאל
בפני כב' השופטת שרית קריספין-אברהם

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אברהם קסטיאל

הנאשם ע"י ב"כ עו"ד רביזדה

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו גרם תאונת דרכים וחבלה של ממש בגין אי מתן אפשרות להולכת רגל להשלים חצייתה בבטחה ונהיגה בקלות ראש, עבירה על תקנה 67(א) לתקנות התעבורה, בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה וסעיף 62(2) בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 23.6.13, בשעה 12:30 לערך, נהג הנאשם ברכב בחולון, ברחוב אחד במאי, מכיוון צפון לכיוון דרום ובהגיעו לצומת עם הרחובות הרצפלד- בילינסון, לא עצר רכבו על מנת לאפשר להולכת רגל, יהודית גרינפלד, ילידת 1928, שחצתה את הכביש במעבר חצייה המסומן במקום, מכיוון מערב לכיוון מזרח ומימין לשמאל כיוון נסיעת הנאשם, להשלים חצייתה בבטחה, המשיך בנסיעה, פגע בה והפילה לכביש.

כתוצאה מהתאונה, נחבלה בגופה הולכת הרגל חבלות של ממש - איבוד הכרה, שבר בברך שמאל, שבר בירך שמאל, נזקקה לפיזיותרפיה ולשיקום.

הנאשם כפר באישומים המיוחסים לו.

פרשת התביעה:

עדת תביעה מספר 1 - יהודית גרינפלד, הולכת הרגל המעורבת

עד תביעה מספר 1 - רס"ל רועי שפיגלר, בוחן תאונות דרכים (להלן - הבוחן), מטעמו הוגשו המסמכים הבאים:

1/ת - דו"ח פעולה, ת/2 - הודעת נאשם, ת/3 - ניסוי שדה ראיה, ת/4 - סקיצה, ת/5 - תרשים,

ת/6 - שחזור תאונה 1, ת/7 - שחזור תאונה 2, ת/8 - דו"ח בוחן, ת/9 - לוח תצלומים

כמו כן, הוגשו בהסכמה, דו"ח פעולה, שסומן ת/10 ותעודות רפואיות בעניינה של הולכת הרגל, שסומנו ת/11.

להלן גרסת המאשימה, כעולה מכתב האישום, עדותם של עדי התביעה והראיות שהוגשו:

הנאשם נהג ברכב, כמפורט לעיל ובהגיעו למעבר החציה בצומת הרחובות אחד במאי - הרצפלד, המשיך בנסיעה, מבלי לאפשר להולכת הרגל, שחצתה אותה עת המעבר האמור, להשלים חצייתה ופגע בה, לאחר שהספיקה לחצות כמחצית מרחב מעבר החצייה.

הולכת הרגל העידה כי יצאה משיעור התעמלות וחצתה 2 מעברי חציה, עד שהגיעה למעבר החצייה שבנדון, כאשר היא אוחזת בידה מטריה, נגד שמש.

לדבריה, רכב הנאשם עמד כאשר החלה בחצייה ואז, לפתע, החל בנסיעה ופגע בה, עם פגוש הרכב.

העדה מסרה כי לאחר התאונה, סייעו לה כמה אנשים שהיו במקום.

באשר למצבה הגופני, העידה כי לפני התאונה, הלכה ללא כל עזרים ואילו כיום, נזקקת להליכון ולעיתים, לכסא. כמו כן, שללה העדה מכל וכל את הטענה כי איבדה שיווי משקל ונפלה על רכב הנאשם, בהיותו בעצירה.

הבוחן העיד כי הגיע לזירת התאונה, אסף ממצאים וביצע עבודות בוחנות, שבסיכומה, קבע כי התאונה הייתה נמנעת, לו היה הנאשם מבחין בהולכת הרגל, טרם ירידתה לכביש, ממרחק של 35 מטרים, כפי שקבע בניסוי שדה הראיה שערך במקום.

הבוחן שלל את הטענה כי הולכת הרגל נפלה על רכב הנאשם מהנימוקים כי לא היה כל סימן לנפילתה וכן, המרחק שבין קו העצירה, מקום עמידת רכב הנאשם עובר לתאונה, למעבר החצייה, אותו חצתה הולכת הרגל - ראה עמוד 11 לפרוטוקול, שורות 1-6.

מחקירתו הנגדית של הבוחן, עלה כי לא דייק בפרמטר של מהירות חציית הולכת הרגל, בשחזור שערך, שכן לא השתמש בנתון המתאים לגילה.

ב-ת/2, הודעת הנאשם, מסר הנאשם כי נהג ברכב, כאשר אשתו יושבת לצדו, בהגיעו לצומת שבנדון, עצר רכבו בקו העצירה, בשל תמרור עצור המוצב בכיוון נסיעתו, החל בנסיעה, לאחר שהבחין כי אין הולכי רגל על מעבר החצייה ולפתע, פגע בהולכת הרגל, עם החלק הימני של פגוש הרכב.

הנאשם מסר כי לא הבחין בהולכת הרגל עד לרגע הפגיעה, שארעה, לגרסתו, על הפס השני של מעבר החצייה.

הנאשם לא ידע לומר כיצד זה לא הבחין בהולכת הרגל עובר לתאונה, אם בניסוי שדה הראיה, שערך הבוחן בנוכחותו, ניתן היה להבחין בה ממרחק של 30 מטרים.

הנאשם נשאל והשיב כי בלם רכבו לאחר שפגע בהולכת הרגל.

אין ב-ת/10, שהוגש, כאמור, בהסכמה, כדי להוסיף על ראיות המאשימה, שכן מדובר בתיאור האירוע, ללא גביית עדויות מהמעורבים.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם בלבד ולהלן תמצית עדותו בבית המשפט:

הנאשם נהג כאמור, עצר רכבו בצומת ולפתע, הבחין באישה שנפלה בתחילת מעבר החצייה וירד לסייע לה.

הנאשם העיד כי הוא מכיר היטב את המקום וכי במועד התאונה, נסע במהירות נמוכה ביותר.

בהמשך, סתר עצמו הנאשם וטען מחד, כי ראה את הולכת הרגל רק לאחר שעצר והיא נפלה (עמוד 17 לפרוטוקול, שורה 21) ומאידך, טען כי הבחין בהולכת הרגל נופלת, כאשר היה בעצירה מוחלטת בקו העצירה (שורות 23-25).

בהמשך עדותו, שב הנאשם וסתר עצמו כאשר טען: **"אני לא יודע איך פגעתי או מעדה או נפלה, לא ראתה" - שורה 27 ואילו בשורה 31, לאחר שנשאל עם איזה חלק של הרכב פגע בהולכת הרגל, השיב: "נדמה לי, אני לא בדקתי, נדמה לי שפגעתי בה בפגוש והיא נפלה".**

הנאשם נשאל כיצד זה לא הבחין בהולכת הרגל מהמרחק שנקבע בניסוי שדה הראיה והשיב: **"לא יודע. אני לא מדבר בזמן הנסיעה, גם לא מדבר עם אשתי. לא אוכל להגיד לך. אין לי תשובה לזה. עשו לי עוד פעם מבחן, בדיקת עין ורישיון נהיגה ב-10.4" - עמוד 18, שורות 3-4.**

דין והכרעה

אין מחלוקת בין הצדדים כי התאונה אירעה על גבי מעבר החצייה ובהקשר זה, נקבע בשורה ארוכה של פסקי דין, כי תחום מעבר החצייה הוא ממלכתו של הולך הרגל ועל הנהג המתקרב למעבר חצייה לנהוג בזירות המתבקשת:

בע"פ 558/97 מדינת ישראל נ' מלניק, נקבע:

"מהן הנסיבות, להן צריך נוהג רכב ליתן דעתו בהתקרבו למעבר חצייה?. עליו ליתן דעתו לכך, אם יש מי אשר מתכוון לחצות את הכביש במעבר החצייה. ואם כן - להתאים את מהירות נהיגתו למקרה של חצייתו את הכביש. במסגרת זו, וכדי לכבד את זכות הקדימה של הולך הרגל במעבר החצייה, עליו לצפות שזה ינסה לחצות את הכביש, שאולי לא יהיה ער לרכבו המתקרב. אולי ייטול על עצמו סיכון של חצייה על אף התקרבות הרכב. אולי יסמוך על כך, שהרכב יכבד את זכות הקדימה שלו. עליו להתחשב גם באפשרות של התנהגות רשלנית מצידו של הולך הרגל...".

בבש"פ 7578/00 שוויקי תחסין נ' מדינת ישראל, נקבע:

"מעבר חצייה בכביש ממלכתו של הולך הרגל הוא, ורכב כי יתקרב לאותה ממלכה, חייב הוא לעצור, עד אם

יעבור הולך הרגל בשלום את דרכו מעברו האחד של הכביש אל עברו האחר. נהג רכב הפוגע בהולך רגל בהלכו במעבר חצייה, מחייב עצמו לכאורה במעשה רשלנות או במעשה רשלנות חמור, וכך, רכב הפוגע בהולך רגל, המצוי במעבר חצייה, ניתן להעלות על הנהג בו, כי עשה לכאורה מעשה רשלנות. הדבר כמו מדבר בעדו, שבעל הרכב פלש עם רכבו למקום, שאסור היה לו לבוא בו בלא היתר...".

בע"פ 71516/01 ירוחם יגאל נ' מדינת ישראל, נקבע:

"הלכה ידועה היא שמעבר חצייה הוא מקום מבטחו של הולך הרגל. נהג חייב להאט את מהירות נסיעתו בהתקרבו למעבר חצייה, לסרוק את מלוא רוחבו של המעבר, כדי לאתר הולכי רגל החוצים, או המבקשים לחצות, ואף לבלום את רכבו באם יצא כאלה...".

בע"פ 8827/01 שטרייזנט נ' מדינת ישראל, נקבע: "... חובת הצפיות קיימת גם כאשר הנעשה על המדרכה ליד מעבר החצייה מוסתר מעיניו של הנהג... חובה זו קיימת גם כאשר מקצת ממעבר החצייה מוסתר מעיניו של הנהג, בין בשל רכב, החונה ליד מעבר החצייה, בין בשל רכבים אחרים, הנוסעים לפניו, והמונעים ממנו מראות את הנעשה במעבר החצייה, ובין מכל טעם אחר. במקרים שכאלה, חובה היא המוטלת על הנהג לצפות, כי באותו שטח מת, שנוצר במעבר החצייה, עשוי להימצא הולך רגל...".

בע"פ 105/08 מדינת ישראל נ' אריק שטרית נקבע: "הלכה פסוקה היא, כי חובת הצפיות קיימת גם כאשר הנעשה על המדרכה ליד מעבר החצייה מוסתר מעיניו של הנהג. או אז, חובה על הנהג לצפות אפשרות שהולכי רגל שאינם נראים ירדו אל מעבר החצייה".

הנאשם, כמפורט לעיל, לא ידע להסביר כיצד זה לא הבחין בהולכת הרגל, עובר לתאונה, אף כי הבוחן קבע שדה ראיה של 30 מטרים, קביעה שלא נסתרה על ידי ההגנה ודי בכך כדי להוכיח את רשלנותו.

הנאשם סתר עצמו שוב ושוב באשר לנסיבות התאונה, כמפורט לעיל, בדגש על היות הרכב בתנועה או בעצירה מוחלטת ואם הולכת הרגל נפלה על רכבו או שהוא פגע בה וכתוצאה מסתירות אלה, אין בפני גרסה סדורה, אשר יש מקום לשקול אם ליתן בה אמון אם לאו.

יש לציין כי גרסת הנאשם במשטרה, זהה לאחת מהגרסאות שמסר בבית המשפט;

מאידך, עדותה של הולכת הרגל הייתה עקבית והגיונית ועשתה עלי רושם אמין ביותר.

אציין, כי טענת ההגנה, לפיה העובדה כי הנאשם עצר רכבו בקו העצירה, מסירה מעליו כל אחריות לגרם התאונה, אין לה על מה להסתמך, אלא להיפך, אם ממצב עצירה לא הבחין הנאשם בהולכת הרגל, הרי שמדובר ברשלנות גבוהה עוד יותר.

באשר לטענת ההגנה כי הולכת הרגל נפלה על רכב הנאשם, הרי שמלוח התצלומים ואף בהעדר נתון בדבר המרחק מהמדרכה למקום האימפקט, ניתן לראות כי מדובר בטענה בלתי סבירה, שכן על מנת שיהיה מפגש בין ברכה השמאלית של הולכת הרגל לפגוש הקדמי של רכב הנאשם, כל זאת כאשר היא מועדת מהמדרכה, נראה כי נדרשת לוליינות גופנית, שאינה סבירה בעיני, נוכח היות הולכת הרגל בת 84 בזמן התאונה.

נוכח האמור ובשים לב לרשלנותו של הנאשם, המתבטאת בכך שלא הבחין בהולכת הרגל לפני הפגיעה, אף שחצתה שני מעבר חציה נוספים בסמוך וזאת, מבלי שיכול היה להסביר כיצד זה לא הבחין בה ובהעדר גרסה עקבית ואמינה של ההגנה, לגבי אופן קרות התאונה, אין חשיבות של ממש לשחזור התאונה כפי שערך אותה הבוחן ומכאן, שאין ליתן משקל לטעות שעשה בנתון של מהירות חציית הולכת הרגל.

לא מצאתי לנכון לזקוף לחובת הנאשם אי העדת אשתו במשטרה ובבית המשפט, נוכח גילה ומצבה הרפואי.

לאור כל האמור לעיל, הנני קובעת כי המאשימה עמדה בנטל הנדרש ממנה במשפט פלילי, הוכיחה אשמת הנאשם מעבר לכל לספק סביר ולכן אני מרשיעה את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ט"ז אלול תשע"ד, 11 ספטמבר 2014, במעמד הצדדים